

Nicole Boyle Rødtnes

ZOMBIE X KRIGEN

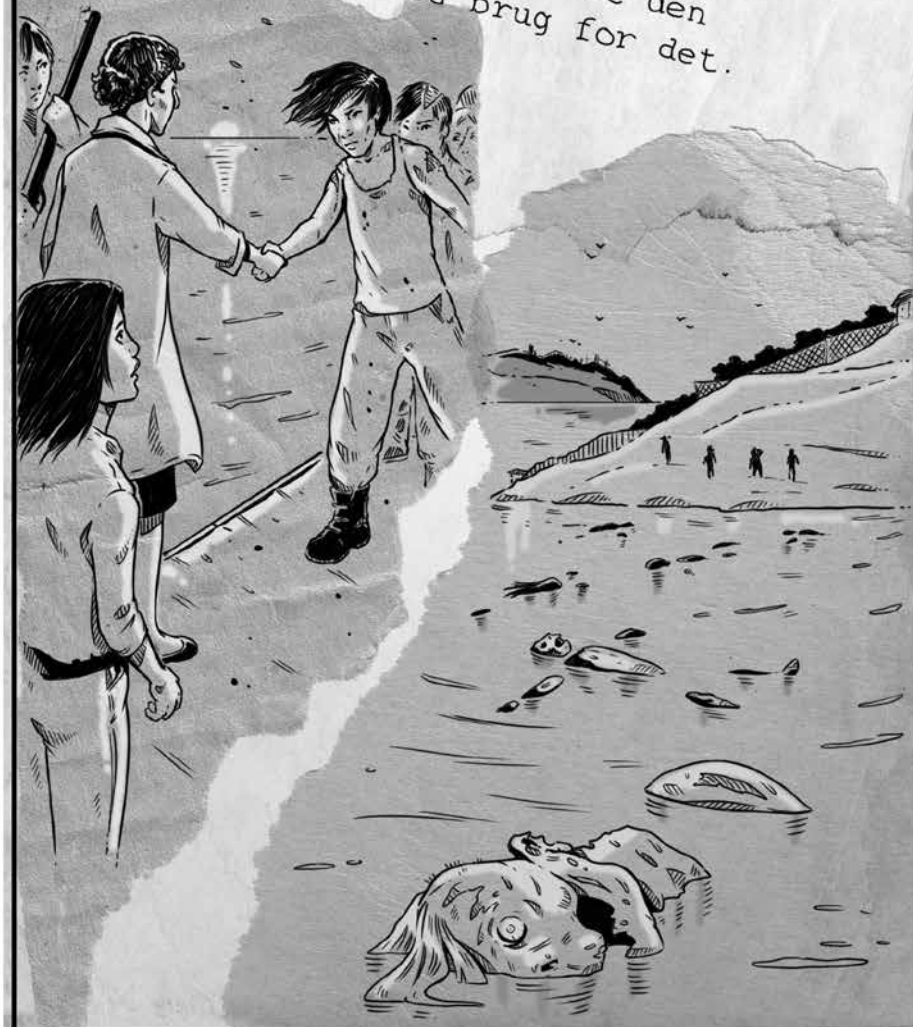
BOG 3 · OVERLEVELSENS PRIS

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

FREDSAFTALE

Fra denne dag og i al evighed er mennesker og bevidste zombier forpligtiget til at træde til og hjælpe, skulle den anden part få brug for det.

Advarsel: På Matsu bor der bevidste zombier. Al færdsel på øen er på eget ansvar.

Skiltet er det første, man møder i havnen på Matsu. Det er en hån mod os. Det var snarere os, der skulle advares om dem. Det var dem, der holdt os fanget og sendte os ud for at kæmpe mod zombierne.

Langt ude i horisonten kan man skimte fastlandet. Det blev lagt i ruiner, da menneskene bombede det. De ville dræbe zombierne, men det mislykkedes. Til gengæld er det nu fyldt med radioaktivitet. Det fik zombierne til at udvikle sig. De blev stærkere og farligere.

Det var også det, der skabte os, de bevidste zombier. Vores hjerner begyndte at udvikle sig. Vi kunne huske vores tidligere liv og holdt op med at dræbe menneskene.

Men alligevel var menneskene bange for os. De fangede os og gjorde os til slaver. De gav os bombehalsbånd på og tvang os til at kæmpe mod zombierne. Men vi gjorde oprør.

Resultatet blev en fredsaftale. Vi fik øen Matsu. De fik øen Kenowa. Vi svor, at vi aldrig ville dræbe hinanden, og at vi ville hjælpe hinanden med at forsvare begge øer mod zombierne. Men ikke alle holder deres ord ...

Kapitel 1: Krig

(ALO FORTÆLLER)

Larmen fra flyets propeller minder mig om lyden fra et maskingevær. Det får mig til at tænke på krig. Krigen mod zombierne, som startede, da jeg var ti år, hvor zombie-virussen brød ud, og som fortsatte efter min død, da jeg som bevidst zombie-kriger blev tvunget til at kæmpe mod zombierne.

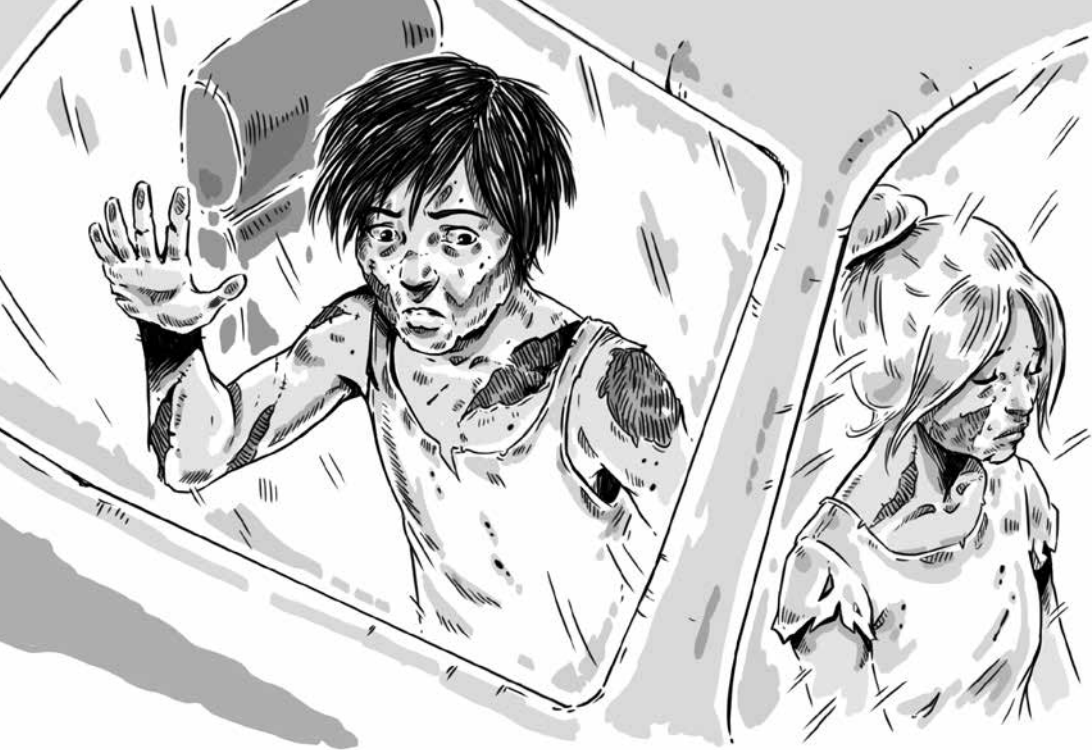
Nu står jeg over for endnu en krig. En krig, jeg aldrig har ønsket at deltage i. Krigen mod menneskene.

Det tomme sæde ved siden af Iris minder mig om, hvor meget vi allerede har mistet.

Det var menneskene, der løsnede det første skud. Kai, Soren og Ansgar var vores allierede. Indtil Kai besluttede, at vi var fjenden. De dræbte Taji og forsøgte at dræbe mig. Mit manglende øre er et tydeligt bevis. Men beviser betyder ikke længere noget.

Ryan har fortalt mig, hvad han og Ava har opdaget.

Det er Mya, der har lavet miderne, som slår zombierne ihjel. Og hun vil bruge dem til at dræbe alle zombierne. Også os, de bevidste zombier.

Den fredsftale, vi skrev under på, gælder ikke længere. Vi er ikke allierede. Måske har vi aldrig været det. Vi var bare et eksperiment. Et nødvendigt onde. De lod os kæmpe mod zombierne, så de ikke selv risikerede at dø.

Nu er vi ikke længere nyttige. Vi skal aflives som kæledyr, man er blevet træt af.

Men det får de ikke lov til! Jeg har kæmpet for min frihed, for Matsu, for mit liv. Og jeg vil også kæmpe nu!

Jeg kigger ud ad vinduet og ser Matsu tone frem i horisonten. Da vi er kommet tættere på, ser jeg, at der flyder zombie-lig i vandet omkring øen. En ring af død. Jeg håber bare, at de andre ikke har rørt ved ligene. For der er mider i dem. Og miderne bærer på sygdommen.

Min hånd glider op til min skulder. Her stak Kai en mide ind. Iris har fjernet den, men jeg er bange for, at det ikke er nok. At sygdommen allerede vokser i mig ...

Kapitel 2: Dødstrusler

(AVA FORTÆLLER)

Der diskuteres voldsomt på Matsu, efter at jeg har fortalt om Myas og de andres planer.

”Vi burde tage derover og dræbe dem alle sammen!” siger en.

”Vi skulle aldrig have stolet på dem,” siger en anden.
”De ser os kun som dyr!”

”Det er dem, der er dyr,” siger den første. ”Vi burde dræbe dem alle sammen.”

”Ja, død over menneskene,” råber en tredje.

Jeg skutter mig. Jeg er menneske. Og jeg burde være på Kenowa sammen med de andre mennesker. Men i denne kamp er jeg på de bevidste zombiers side. Min brors side.

Dødstrusler fyger gennem luften, og jeg trækker mig stille væk. Jeg er ikke bange for, at de skal gøre mig noget. De ved godt, at de alle sammen ville være inficeret nu, hvis jeg ikke havde advaret dem. Men det er alligevel

svært for mig at høre på deres råb. Jeg forstår deres vrede, men hvis de fik deres ønske opfyldt. Hvis alle mennesker døde ... Jeg synker en klump.

Jeg går ned på stranden og kigger ud over havet. Kenowa ligger som en svag skygge i horisonten. Det var engang mit hjem. Eller hjem er måske det forkerte ord. For mit rigtige hjem mistede jeg, da jeg var ti år. Dengang zombierne kom, og vi måtte flygte.

Det er underligt at tænke på. Det er mange år siden nu. Det føles som et andet liv. Først døde far, så mor. Alo er den eneste, jeg har tilbage. Alo og Ryan. Min mors nye mand, min stedfar.

Ryan var imod, at jeg tog herover. Han ville have mig til at rejse væk sammen med ham. I sikkerhed. Og efter at have været vidne til de bevidste zombiers diskussion tænker jeg, at han måske har ret. En krig mellem mennesker og bevidste zombier er på vej. Og jeg ville være i større sikkerhed på Kenowa. Men det er vigtigt, at jeg er her. For at vise de bevidste zombier, at der findes mennesker, de kan stole på. Og overtale dem til ikke at dræbe alle på grund af en lille gruppes forbrydelser.

”Ava?” En stemme får mig til at vende mig om. Det er Carlos. En af Alos gode venner.

”Jeg havde bare lige brug for at komme lidt væk,” siger jeg og ser igen ud over vandet.

”Det forstår jeg godt,” siger han og synker en klump, men øh ... Jeg har brug for din hjælp.”

”Til hvad?” siger jeg.

Hans blik flakker.

”Jeg tror, jeg er blevet inficeret af miderne,” siger han med rystende stemme.

Kapitel 3: Hævn

(ALO FORTÆLLER)

Ryan lægger an til landing. Ikke på stranden over for Kenowa, som han plejer, men på den modsatte side af øen. På en anden strand, hvor menneskene ikke kan se flyet.

Propellerne pisker sandet op. Ryan åbner døren, og vi stiger ud. De andre bevidste zombier strømmer til. Deres blikke er fulde af spørgsmål. Der er sket så meget, siden vi drog ud på ekspeditionen.

”Velkommen tilbage!” siger Carlos.

Jeg nikker bare. Iris træder frem og stiller sig ved siden af mig. Og så Ryan.

”Hvor er Taji?” spørger Carlos.

”Han ...” Min stemme knækker.

”Kai og de andre røvhuller skød ham,” siger Iris.

Carlos bliver mundlam.

Der lyder en dyb rallen fra Bens ødelagte strube.

”Vi tager hævn,” siger Carlos og knytter næverne. ”Vi slår dem ihjel.”

Jeg siger ikke noget. Havde de spurgt mig, lige efter det var sket, havde jeg været enig. Jeg kogte af vrede og hævntørst, men nu ... Nu tænker jeg kun på, hvor mange der vil dø i den kommende krig.

Så får jeg øje på Ava. Hun er på vej hen til mig. Jeg går forbi de andre og giver hende et kram.

”Tak,” hvisker jeg. Men ordet føles slet ikke stort nok. Havde det ikke været for hende, var ikke kun Taji, men alle på Matsu døde nu.

”Hvad skete der på ekspeditionen?” spørger hun.

”Kom med,” siger jeg og trækker hende væk fra de andre. Vi går dybt ind i skoven på Matsu, hvor vi kan være alene. Jeg fortæller hende om de syge zombier, om miderne og om Kai, der stak en mide ind i mit sår.

Da hun hører det sidste, giver det et sæt i hende.

”Er du okay?” Frygten er tydelig i hendes blik. Og jeg forstår hende godt. Jeg så, hvad der skete med de zombier, der blev inficeret med miderne. De blev sindssyge. Så sindssyge, at de til sidst var parat til at få deres egen hud af for at komme af med miderne.

Ava ser afventende på mig.

”Jeg ved det ikke,” siger jeg. ”Jeg føler mig ikke anderledes. Men jeg ved jo ikke, hvor lang tid der går, før ...” Jeg går i stå.

Hun slår blikket ned. Hun kender heller ikke svaret. Vi har kun set resultatet: De døde zombier, som skyller ind fra havet.

”Carlos har også været i kontakt med en mide,” siger hun så.

Jeg sukker.

”Jeg må undersøge jer begge,” siger hun. ”Og prøve at finde ud af noget mere.”

”Tror du, du kan lave en kur?” spørger jeg. For mange

år siden arbejdede Ava på at finde et middel, der kunne kurere zombierne. Men det her er noget andet. Ingen ved, hvad giften i miderne består af.

